

Nowe Jeruzalem

Niebo i Nowa Ziemia

„Imię miasta Boga mojego, Nowego Jeruzalem” – Obj. 3:12, BT.

Wizja nowego Jeruzalem jest wspaniałym obrazem królestwa opisanego w rozdziałach 21 i 22 księgi Objawienia. W miarę jak będziemy zagłębiać się w architektoniczne i matematyczne szczegóły dotyczące jego symbolicznej struktury, zwróćmy uwagę na fakt, że stworzenie takiej konstrukcji byłoby niemożliwe bez Boskiego natchnienia. Potwierdza ona całość nauki prorockiej zawartej w Piśmie Świętym w przedmiocie Boskiego Planu zbawienia ludzkości w czasie Wieku Tysiąclecia za pośrednictwem „Chrystusa”, a także odwołuje się do rozmiarów Słońca, Ziemi i Księżyca, które to informacje nie były nikomu znane tysiące lat temu, za wyjątkiem Stworzyciela.

„I widziałem nowe niebo i nową ziemię; albowiem pierwsze niebo i pierwsza ziemia przeminęły, i morza już nie ma. I widziałem miasto święte, nowe Jeruzalem, zstępujące z nieba od Boga, przygotowane jak przyozdobiona oblubienica dla męża swego” (Obj. 21:1-2). Ustanowienie Nowego Jeruzalem będzie mieć miejsce po walce Armagieddonu, kiedy to obecne niebiosy kościelnictwa oraz zła struktura społeczna ziemi przeminą. Nowe Jeruzalem jako takie jest właściwie obrazem całości królestwa. Rozpoczyna się ono w duchowej fazie: Jezus wraz ze swym Kościołem staje się duchowym rządem. Gdy klasa „niebios” zostaje skompletowana, Nowe Jeruzalem w symboliczny sposób zstępuje z nieba, co wskazuje na rozpoczęcie się ziemskiej fazy królestwa.

Zapis Obj. 21:16 wskazuje nam, że Nowe Jeruzalem jest doskonałym sześcianiem, którego długość, szerokość i wysokość są sobie równe i wynoszą po 12.000 stadiów (ok. 2 414,02 km).

Dwanaście bram

Obj. 21:12,13 wspomina, że miasto otoczone było wielkim i wysokim murem, wyposażonym w dwanaście bram, po trzy na każdym boku, skierowane na każdą z czterech stron świata. Wersety 14 i 17 wskazują, że mur miasta spoczywał na dwunastu kamieniach węgielnych, zaś na każdym z nich widniało imię jednego z dwunastu apostołów Baranka, zaś mur miał 144 łokci.

Dlaczego architekt projektuje wsparcie muru biegnącego wokół miasta na dwunastu kamieniach węgielnych? Co oznacza wyrażenie, że mur miał 144 łokci?

Wydaje się, że rozmiar muru wynoszący 144 łokci odnosi się do jego grubości, a nie wysokości. Mur zupełnie otacza Nowe Jeruzalem. Mur jest wzniesiony nie tylko na czterech bokach, lecz znajduje się on również na jego szczycie jak i dolnej stronie.

W jakim celu mur jest wzniesiony na wierzchniej i spodniej stronie miasta? W dawnych czasach mury miały chronić wszystkich mieszkańców. Zasada ta jest również prawdziwa w przypadku Nowego Jeruzalem. Mur na wierzchniej i spodniej stronie wskazuje na zupełną, całkowitą i doskonałą ochronę, w tym również ochronę przeciwko istotom duchowym. Ściany te charakteryzują Kościół jako wszechmocne, boskie istoty duchowe, które będą powstrzymywać wszystkich wrogów z dala, uniemożliwiając skrzywdzenie wszystkich wewnątrz.

Dwanaście kamieni węgielnych - Dwunastu Apostołów

Jako że mur otacza Nowe Jeruzalem w całości, w tym również z góry i z dołu, możemy teraz zrozumieć, dlaczego mur ma dwanaście fundamentów. Sześcian ma dwanaście krawędzi, krawędzi które go obejmują i spajają. Okoliczność ta w piękny sposób wskazuje na fakt, że dwunastu apostołów stanowi fundamenty, na których wznoszą się mury symbolizujące Kościół.

Jako że sześcian ma dwanaście krawędzi, zaś każda krawędź miała 12.000 stadiów długości, to iloczyn tych dwóch liczb w cudowny sposób obrazuje cały Kościół i jego 144.000 członków. Klasa Kościoła składająca się ze 144.000 istnień całkowicie otacza miasta, będąc murem ochronnym dla wszystkich znajdujących się wewnątrz.

Powierzchnia jednej ściany Nowego Jeruzalem wynosi 12.000 x 12.000 stadiów, czyli 144 milionów stadiów kwadratowych. Liczba 144.000 pomnożona przez 1000 daje właśnie 144 milionów, co wskazuje na fakt, że Kościół składający się ze 144.000 członków będzie murem ochronnym przez całe tysiąc lat tysiącletniego Królestwa. Symbol ten ponownie pojawia się w nauce, która w czasie dania tej wizji mogła być znana jedynie Stworzycielowi wszechświata. Powierzchnia jednej ściany sześcienu wynosi 144 milionów stadiów kwadratowych. Łączna powierzchnia wszystkich sześciu ścian wynosi 864 milionów stadiów kwadratowych. Zwróćmy teraz uwagę na słowa Jezusa: „Wtedy sprawiedliwi zajaśnieją jak słońce w Królestwie Ojca swego. Kto ma uszy, niechaj słucha!” (Mat. 13:43). Średnica Słońca wynosi 864.000 mil. Łączna powierzchnia ścian wynosząca 864

milionów stadiów kwadratowych to inaczej średnica Słońca wynosząca 864.000 mil pomnożona przez 1000 lat. Zależność ta pokazuje w jaki sposób Kościół (mur miasta) będzie jaśniał jako Słońce, będąc ochroną i źródłem światła dla wszystkich mieszkańców w czasie całego tysiącletniego Królestwa.

Czy jednak poprawnym zabiegiem jest porównywanie jednostek miary takich jak stadia ze stopami i milami? Uważamy, że tak. Po pierwsze, wierzymy że stopy i mile są jednostkami wskazanym przez Boga, ponieważ są one wielokrotnością liczby dwanaście: dwanaście cali stanowi jedną stopę, 12 x 440 stóp stanowi milę, itd. Liczba dwanaście jest podstawową miarą Bożej architektury: dwunastu synów Jakuba, dwanaście pokoleń Izraela, 2 x 12 = 24 zmian kapłańskich, dwanaście godzin w dniu, dwanaście godzin w nocy, 12 x 12 = 144 [tysiące] członków Kościoła, itd. Po drugie, przekształcając wymiary Nowego Jeruzalem na jednostki miary oparte na liczbie dwanaście (np. stopy, mile), otrzymujemy wyniki niosące ze sobą harmonijne lekcje. Odwołują się one do wymiarów naszego Słońca, Księżycy i Ziemi, ponieważ do istnienia powołał je ten sam wielki architekt, posługując się boskim przyrzędem pomiarowym opartym na liczbie dwanaście. Wymiary Nowego Jeruzalem odpowiadają również wymiarom Ziemi. Nowe Jeruzalem przedstawione zostało w formie sześciianu o krawędzi równej 12.000 stadiów. Smith's Bible Dictionary podaje, że jeden stadion to 220 jardów (660 stóp, tj. ok. 201,17 m). Tym samym, 12.000 stadiów x 660 stóp daje wynik 7.920.000 stóp. Tłumaczenie New American Standard przekłada 12.000 stadiów bezpośrednio na 1.500 mil (1.500 mil x 5.280 stóp na milę = 7.920.000 stóp, tj. 2.414.016,00 m). Średnica ziemi wynosi 7.920 mil, zaś Nowe Jeruzalem mierzy 7.920.000 stóp. Stajemy pełni podziwu dla dzieła wielkiego architekta wszechświata, który zaprojektował i stworzył naszą Ziemię i Słońce. Następnie dał obraz Nowego Jeruzalem, które swymi wymiarami dokładnie koresponduje z wymiarami Ziemi i Słońca.

Tylko nasz wielki Bóg i stwórcyca znał te wymiary tysiące lat temu, gdy spisywane było Pismo Święte. Szczegóły te przekazane zostały aby wzmocnić naszą wiarę i pokazać nam, że ten piękny obraz Nowego Jeruzalem został stworzony przez niego. Ten ostatni symbol w Biblii, Nowe Jeruzalem, jest ostatnim sposobem za pomocą którego mówi nam, że wszystko co przekazał ludziom za pośrednictwem Biblii jest prawdziwe i wypełni się. Kościół naprawdę będzie jaśniał niczym Słońce w czasie tysiącletniego królestwa. Bóg rzeczywiście będzie błogosławił całemu rodzajowi ludzkiemu w Nowym Jeruzalem.

Proces rozwoju

Nowe Jeruzalem ilustruje proces jaki muszą przejść wszyscy którzy znajdują się w królestwie, aby otrzymać

wieczne życie. Gdy ludzkość będzie stopniowo wzbudzana z grobów, ich powstanie będzie mieć miejsce poza murami miasta, gdzie usłyszą wezwanie Jezusa i Kościoła: „A Duch i oblubienica mówią: Przyjdź! A ten, kto słyszy, niech powie: Przyjdź! A ten, kto pragnie, niech przychodzi, a kto chce, niech darmo weźmie wodę żywota” (Obj. 22:17). Każdy kto będzie chciał otrzymać życie, będzie musiał mieć w sobie pragnienie czynienia tego, co dobre, chęć czerpania wody życia. Wezwanie to będzie słyszane poza murami miasta. Jedynym sposobem aby wejść do jego wnętrza i czerpać wodę życia jest przekroczenie bram, które symbolizują poświęcenie do sprawiedliwości.

„Błogosławieni, którzy piorą swoje szaty, aby mieli prawo do drzewa żywota i mogli wejść przez bramy do miasta” (Obj. 22:14). Wszyscy którzy zmartwychwstaną, muszą uczynić coś zanim wejdą do miasta: muszą wyprać swoje szaty. Szaty te obrazują ich własny, nieczysty stan. Ich stan serca musi zostać obmyty i oczyszczony zanim będą mogli wejść; będzie to czynność podobna do tej, którą musieli wykonywać kapłani przy umywalni przed wejściem do Przybytku. Ci, którzy chcą uzyskać dostęp do drzew życia, muszą wejść przez bramy miasta, muszą pokutować, obmyć się i uczynić poświęcenie do sprawiedliwości. Poświęcenie czynione u bramy pokazane jest również w jej konstrukcji: „A dwanaście bram, to dwanaście perłę; a każda brama była z jednej perły” (Obj. 21:21). Jezus dał przypowieść o perle: „Dalej podobne jest Królestwo Niebios do kupca, szukającego pięknych pereł, który, gdy znalazł jedną perłę drogocenną, poszedł, sprzedał wszystko, co miał, i kupił ją” (Mat. 13:45-46). Główna lekcją w tej przypowieści jest nauka dla Kościoła. Kościół dostrzegł perłę wysokiego powołania do nieśmiertelności i poświęcił wszystko w pełnym, kompletnym poświęceniu dla zdobycia tej perły wielkiej wartości. Ludzkość usłyszy podobne wezwanie do wejścia przez „bramę z jednej perły”, którą będą dostrzegać jako możliwość uzyskania doskonałego, wiecznego życia. „Miało ono potężny i wysoki mur, miało dwanaście bram, a na bramach dwunastu aniołów i wypisane imiona dwunastu plemion synów izraelskich” (Obj. 21:12). Na każdej bramie znajdował się anioł, albo postaniec, symbol Starożytnych Świętych (por. Hebr. 11). Będą oni ziemskimi narzędziami, za pośrednictwem których przekazywana będzie wiedza o tym, jak wejść do miasta.

Imiona dwunastu pokoleń Izraela znajdują się na bramach, co pokazuje fakt, że każdy kto będzie przez nie wchodził, stanie się Izraelitą przez wejście w relację z Bogiem w ramach Nowego Przymierza przez poświęcenie. Ci staną się prawdziwymi Izraelitami.

Bramy miasta nigdy nie będą zamykane: „A bramy jego nie będą zamknięte w dzień, bo nocy tam nie będzie” (Obj. 21:25). Noc grzechu i śmierci należeć

będzie do przeszłości. Chrystus wraz z Kościołem będzie jaśnieć jak Słońce, zaś sposobność wejścia przez bramy w przymierze z Bogiem będzie otwarta dla wszystkich w ciągu całego królestwa.

Wejście przez bramę do miasta wskazuje na początek wędrówki Gościńcem Świątobliwości: „A dwanaście bram, to dwanaście peret; a każda brama była z jednej perły. Ulica zaś miasta, to szczerze złoto, jak przezroczyste szkło” (Obj. 21:21). Wiele przekładów wspomina o „ulicy”, natomiast przekład grecki odnosi się do szerokiej, otwartej drogi. Jest to ów Gościńiec Świątobliwości (Izaj. 35:8). Na niego to wychodzą bramy Nowego Jerozolim.

„I pokazał mi rzekę wody żywota, czystą jak kryształ, wypływającą z tronu Boga i Baranka. Na środku ulicy jego i na obu brzegach rzeki drzewo żywota, rodzące dwanaście razy, wydające co miesiąc swój owoc, a liście drzewa służą do uzdrawiania narodów” (Obj. 22:1-2). Na Gościńcu Świątobliwości płynąc będzie największa z rzek, jakie kiedykolwiek płynęły po obliczu ziemi, rzeka wody życia wypływająca z tronu Boga i Baranka. Jest to ta sama rzeka która opisana została w księdze Ezechiela 47 rozdziale, gdzie wspomniane jest, że strumień wody wypływał ze świątyni, a następnie przez wschodnią bramę wpadał do Morza Martwego. Morze Martwe to ilustracja rodzaju ludzkiego znajdującego się w grobie śmierci, z którego wszyscy powstana, ponieważ wszystko co zostanie obmyte przez rzekę otrzymuje życie.

Jednakże samo wzbudzenie do życia w królestwie nie zapewni wiecznego życia. Aby otrzymać życie, trzeba będzie udać się do źródła tej wody w Nowym Jerozolim.

Osoba taka będzie musiała uczynić poświęcenie, wejść do miasta przez bramy a następnie kroczyć drogą świętą, korzystając z owoców drzew znajdujących się po obu stronach rzeki: „Na środku ulicy jego i na obu brzegach rzeki drzewo żywota, rodzące dwanaście razy, wydające co miesiąc swój owoc, a liście drzewa służą do uzdrawiania narodów” (Obj. 22:2). W przypisie do tegoż wersetu, przekład Rotherhama dodaje: „Zapis oparty na Ezech. 47:7 gdzie wspomniane są różne drzewa; tutaj określenie [drzewo] może być wyrażeniem ogólnym”. Biorąc pod uwagę tę wzmiankę, zauważymy, że na każdym brzegu rzeki rościło drzewo życia (określone w liczbie pojedynczej). Jeżeli drzewo takie rościło po każdej stronie rzeki, to musiało być więcej niż jedno drzewo. Tym samym można dojść do wniosku, że słowo „drzewo” jest wyrażeniem ogólnym dla nazwania „drzew życia” rosnących po obu stronach rzeki, podobnie jak opisane to zostało w prorocztwie Ezech. 47.

Koniec dzieła królestwa zobrazowanego w Nowym Jerozolim jest jednym z najwznioślejszych opisów w Piśmie Świętym: „I ottrze wszelką łzę z oczu ich, i śmierci już nie będzie; ani smutku, ani krzyku, ani mozołu już nie będzie; albowiem pierwsze rzeczy przeminęły” (Obj. 21:4).

„I panować będą na wieki wieków” (Obj. 22:5). Z końcem królestwa ludzkość uzyska władzę nad całą ziemią jak królowie i będą panować na wieki wieków, przez miliony lat w przyszłości jako doskonałe ludzkie istoty, w bezpośredniej więzi przymierza z Bogiem.

George Tabac